

Sygn. akt II CSK 212/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku K.K.
przy uczestnictwie J. S.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 26 lipca 2012 r.

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna wnioskodawcy K. K. wniesiona od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 26 lipca 2012 r. podlegała odrzuceniu z następujących powodów.

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o zniesienie współwłasności zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Jeżeli wartość ta jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, skarga kasacyjna w tych sprawach jest niedopuszczalna.

W orzecznictwie przyjmuje się, że w wypadku zaskarżania postanowienia co do istoty sprawy, na podstawie którego sąd dokonał zniesienia współwłasności wartości przedmiotu zaskarżenia z reguły nie wyznacza wartość całego dzielonego majątku, ale wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego środek odwoławczy dotyczy. Oznacza to, że w wymienionych sprawach wartość przedmiotu zaskarżenia w zasadzie nie może przekraczać wartości udziału należącego do uczestnika wnoszącego kasację. Tylko wyjątkowo, gdy uczestnik podważa samą zasadę podziału albo gdy zaskarża rozstrzygnięcie dotyczące roszczeń dochodzonych z tytułu posiadania rzeczy wspólnej lub tytułem zwrotu pożytków albo rozliczenia nakładów, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa niż wartość jego udziału (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr4, poz. 60 oraz z dnia 24 lipca 2008 r. Sąd Najwyższy IV CZ 53/08, nie publ.).

Oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o zniesienie współwłasności jest ściśle związane z wynikami postępowania w tych sprawach i podlega kontroli sądu w ramach badania, czy zachowane zostały wymagania formalne środka odwoławczego, a skargi kasacyjnej w szczególności. O wartości przedmiotu zaskarżenia nie przesądza bowiem ani wartość majątku, ani wartość udziału wnoszącego środek odwoławczy. Wartość tę określa natomiast zakres kwestionowanego rozstrzygnięcia. Może zatem sprowadzać się do różnicy

wysokości oczekiwanej i zasądzonej dopłaty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r. II CZ 25/02, nie publ.).

Wnioskodawca zaskarżył skargą kasacyjną punkt pierwszy postanowienia Sądu Okręgowego, w którym Sąd obniżył zasądzoną od niego na rzecz uczestnika tytułem spłaty kwotę 31 058 zł do kwoty 23 985,80 zł oraz zobowiązał uczestnika do wydania wnioskodawcy określonych działek w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia. Mając na uwadze fakt, że o wydaniu działek orzeczono zgodnie z żądaniem wnioskodawcy i nie kwestionował on tego rozstrzygnięcia uznać należało, że w tym zakresie skarga kasacyjna była niedopuszczalna z uwagi na brak interesu prawnego, w odniesieniu zaś do zasądzonej kwoty skarga była niedopuszczalna z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Wskazana wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca ani dla sądu drugiej instancji, ani dla Sądu Najwyższego. Mogą one poddać ją weryfikacji na podstawie akt sprawy z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, niepubl., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, nie publ. i z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.